

Arrest

nr. 303 639 van 25 maart 2024
in de zaak X / VIII

In zake: X
als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 5 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 15 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2024 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. SCHUEREWEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2023 werd voor dochter L.L.Y. een aanvraag ingediend om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als dochter van een Belgische vader (bijlage 19ter).

Op 15 december 2023 weigerde de gemachtigde van het gemeentebestuur van de stad Antwerpen het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, word! de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/06/2023 werd ingediend door:

Naam: L.
Voornaam: L. Y.
Nationaliteit: Wit-Rusland
Geboortedatum: (...)2019
Geboorteplaats: B., Wit-Rusland
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te: (...) (Antw.)

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een. burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen [sic] van de Belg."

2. Rechtspleging

Verzoekende partij (hierna: verzoeker) heeft in haar verzoekschrift het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: het CGVS) aangeduid als verweerder. Zoals verweerder in de nota met opmerkingen terecht opmerkt, heeft het CGVS geen uitstaans met de thans bestreden beslissing, die werd genomen door de gemachtigde van het gemeentebestuur van de stad Antwerpen. Het CGVS is uitsluitend bevoegd voor verzoeken om internationale bescherming.

De Raad heeft een inquisitoriale bevoegdheid en zal ambtshalve op zicht van de bestreden beslissing de correcte verwerende partij aanduiden, in casu de gemachtigde van het gemeentebestuur van de stad Antwerpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466,19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993,78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te Staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu. Asiel en Migratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (LP. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 September 1980, RW1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 September 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier.

Verzoekster is minderjarig en de dochter van een Belgisch onderdaan.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

In casu is er geen enkele reden om de beslissing tot weigering te nemen.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt afdoende aangetoond. De schending is om die reden voldoende bewezen."

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht en stelt dat de beslissing ook kennelijk onredelijk is, steunt op een verkeerde appreciatie van de feiten en onevenredig is, hetgeen veeleer betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht. Waar verzoeker stelt dat de beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen, doelt hij dan weer veeleer op de zorgvuldigheidsplicht, hetgeen hij verder in het eerste middel nog toelicht. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde geen enkele afweging heeft gemaakt en "zonder na te denken of te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen".

Concreet stelt verzoeker dat het een aanvraag betreft voor een minderjarige dochter in functie van haar Belgische vader. Dit werd volgens verzoeker niet onderzocht, zodat het redelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn. Volgens verzoeker is er geen enkele reden om een weigeringsbeslissing te nemen, dermate dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Hij zou de beslissing ook niet op afdoende wijze gemotiveerd hebben.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;” (eigen onderlijnen)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2°(...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.” (eigen onderlijnen)

Artikel 52, §§ 1 tot en met 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luiden als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." (eigen onderlijnen)

In casu is niet betwist dat het thans een gezinsherenigingsaanvraag van een minderjarig kind van Wit-Russische nationaliteit betreft in functie van een Belgische ouder. Uit de voorgaande lezing van de desbetreffende regelgeving blijkt dat het kind de Belg die het recht op gezinshereniging opent moet vergezellen of zich bij hem moet voegen. Bovendien moet de Belg aantonen over voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering te beschikken, er dienen evenwel geen voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te worden aangetoond.

Indien na een termijn van drie maanden geen documenten worden voorgelegd om de voormelde voorwaarden aan te tonen, dan moet het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigeren, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

In casu betwist verzoeker niet dat geen documenten werden voorgelegd om zijn huisvesting aan te tonen of een ziektekostenverzekering. In dat geval kon de gemachtigde van het gemeentebestuur rechtmatig een bijlage 20 afgeven en dus het verblijf weigeren voor meer dan drie maanden. De gemachtigde heeft er thans voor geopteerd om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Het enkele feit dat het kind minderjarig is en dochter van een Belgische onderdaan volstaat niet. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde kennelijk onredelijk is te werk gegaan, noch dat hij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt of niet zou nagedacht hebben. Evenmin neemt de Raad aan dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat de beslissing onzorgvuldig is voorbereid. De beslissing is op afdoende wijze gemotiveerd.

Het komt verzoeker toe de nodige documenten voor te leggen, het staat hem vrij dat in het kader van een nieuwe aanvraag te doen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM)

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekster de minderjarige dochter van de heer L. betreft. Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging

geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt verzoekster gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar gezin achter te laten.

Het terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. Vande Lanotte en Y. Haeck, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoekster zelfs niet terugkeren naar haar land van herkomst. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier.

Onderwijl heeft verzoekster haar leven in België opgebouwd. Indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkene is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor."

Verzoeker geeft een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM en stelt dat is aangetoond dat de aanvraag werd ingediend voor de minderjarige dochter van de heer L. Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het kind gedwongen om terug te keren naar het herkomstland en haar gezin achter te laten. Dit maakt een hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven. Het kind kan niet terugkeren naar het herkomstland nu het centrum van haar belangen zich in België bevindt en zij in geval van terugkeer haar gezinsleven niet kan beleven. Verzoeker wijst op de integratie, lokale verankering en het lang verblijf van het kind in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog in het licht van artikel 8 van het EVRM volledig steunt op de verkeerde premisse dat de gemachtigde aan het kind een bevel om het grondgebied te verlaten heeft opgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde uitdrukkelijk geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft opgelegd. Verder verwijst verzoeker nog naar de integratie, het lang verblijf en de lokale verankering zonder enig concreet element dienaangaande voor te leggen of uiteen te zetten. Ook het administratief dossier bevat geen elementen dienaangaande.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES